בסוד שיח

"סישים" בישיבת כפר הרואה

מזה 53 שנה שרכים "סישים" השרים בישיבת כפר עקיבא בכפר הרואה. זה התחיל עם שלושה תלמידים בכפר תו השרשי של הרב מנחם מנדל קין, לכבוד יום הולדתו של ארשת מסיים, משם עברו התלמידים לאחת הבתים המשם לאחלם בית המדרש. במשך השנים המארגנת מקפיד הרב קין בעצמו משניה רחבי בישיבה, מזרה למשתכח, אנגלית וגרמנית לציין בישיבה בהזכירם את יום הולדתו של הקדוש, הפרופ' רבי מאיר יחיאל משטרזובסקה זי"ע, שיום הסתלקותו חל ביום כשרי.

וכך כתוב הרב קין: "לה שנים שכמעט אף אחד אינו מציין את יום הסיום של הקדוש, הנצח הפרוי, החטיר השפלן, מנב ליד הלבריות, ב"ק ארפש"ר ר' מאיר יחיאל משטרזובסקה זי"ע. כל משפחתו נרצחה בשואה. נשאר מבנה לפליטה רק פרופ' יהודה שלמן הנר ברוכתה, שבנו למד בישיבה ובכ"ג, בתו נשואה לרב ב"שלל" של הנר"ש "שראלי בע"ל, וכן אחד, מאיר יחיאל, למד בישיבת הדרום.

"ר' בבי יהודה ובע"ל נתנו היה לנסח את הרבי משטרזובסקה זי"ע, והיה מוכיח את אחבת ישראל שלו מאבות ארץ ישראל שלו. בנו של הפרופ', רבי יחשקל פשקלוס הי"ד, נרצח עם כל משפחתו בשואה הנוראה. לבני נתני את שם הפרופ' מאיר יחיאל. מן הראוי שיכתב עליו בהספד ביום הולדתו את "מאבי הראה".

הערך לא ניתן לו יד ושם כרבי צדיק בשעתו, בעל הר הצבי, שעם ארבעים שנה לאחי הורבן בית המקדש - גם הרב משטרזובסקה שרי היה בתקופת אחבעים שנה עיב בא הזעזוע האחרון. הפרופ' מקלוזנבורג-צאנז, רבי יקותיאל יהודה והלברשטם זי"ע, טיפר שרבי עם בונע לפשתיו והרבי משטרזובסקה השיב "אם הרי יודעים כל האבשים כפר בי מה צפוי לכלל ישראל בעתיד הקרוב, במחרי שאף אחד לא היה מבניים אותל לעתיד. הפרופ' לא היה בן לשושלת אפרתים. אבי, ר' אברהם אפשה"ה ל"ל היה אפשה כעבים "פשים ולא כל"כך פשים". אבי היתה עיר כבנרי בן באפרים והבעים הן בעיניים אפרים. כאשר נלחה אל אבי בהיותו ילד הרי הפלים על"פי ישרות הבריכה, נהג היה אבי לומר לה "אליכה זו אין הבלירה למכור כעבים, אלא כפי שפרש הבעים את המקרא בהתלילים "מזל מעפרי נפר מי נם ודרכו יאמר". הכוונה ש"ם מכהן בעיני של אדם לאיש רב, כשיל לשם הפרי שלו. כשהי מבכירת הבעבים, היה האב יושב בבית המדרש ללמוד משניות וגמרא, כשש שעות בבישיבה אחת. וזה יצק בהם את יראתם של הפרופ' משרי סה, רבי יקותיאל זי"ע והפרופ' רבי אלימלך משרזיר"ן מקרי"ן זי"ע. היה עילוי ונקי בהשגותיו והערות. בכל שנה, מפרים עי שנת, היה הפר על כל השים הגיה לאדם פיפיעה. מהי הפעות היו הלמידים המפהר יחיר בין לב הלים בישראל. היה רב בהקריבין הכל אלות ישראל ויהי עי אליו שאלות מכהות הלות. בשנת תרפ"ט הכהר כרבה על אחיעזר הכהני הכבה לפרשם שלמה. בתרבות, כפי שהעלה הרבי אלימלך מקרי"ן, שהיה רבו המובהק, שהעבור אלו הפרי הפרים היה להם לפרופ' משיב נפש.

הפרופ' הרבים הניח את בחותיו הבראי עליו ולאחים ויפרים לאחריו. עי יחי הפעיון היה שטן בחורה ובעבודה מתוך יפרים של אהבה.

נבנם יין יצא סוד

הרבים נבחרים מלי להיכנס כלל להחכמים הלמדים הם רק משקפים את הפעבירות כפי שהיו בפרים שהלא.

בנות "מגיל עד" שבנש עציון והקבנו לשמח שמחת פרים אמיתית ותרנינה, והיו גם מפחזרים קרמים, והיין נלבב, לעיתים, אפל חלפ, כלגישות נרולות, לקרים "חייב אינש לבסמי כפרא". ומשבובנו היין יצא סוד. ומהו הפרי אפל והבנות הבריסות הלות היו שקבלו ובבו על שארון קרי בות מסניק להקב"ה, היו שרשפ על שארון מקרשות יחיר הן לחברה, היו שרבים בלב נשבר על הפרך בניקון הפי רות והיו שהשללו לבישל הבריסות מעל עם ישראל.

וכבר מובא בספרים הקרושים כי הנשים מברכות "שעשני כרצונו", על היותן מפחזות מרוב הפנמות, משום שהן יכולות על"י הסבע שסבע בהן יוצר האדם, להגיע לרמה נבוהה של הזהניות גם ללא הפנמות שהפן נרמן, ולהשיג הפנמות משלאות בקירבה אל הקב"ה בלפילות.

הרב חיים קמיל זנק"ל

בליל שבת, מוצאי פרים, הפלק קרוש עליהן, שלא ספק היה מהל"ו הבריסים הבפרים של היהה רבי חיים קמיל זי"ע והוא בן 32 בניסן הפוהרן והעבטא כי יהקיים בו "את מספר ימיך אמלא" (שיהי, בניספריה, 32).

רבי חיים קמיל זנק"ל היהן בראש ישיבת אפשרים. מבל שנים רבות מקפיד ראיה והלמידיו היו מקריאים לו את הכ הנה בתחר לפני העמוד. הפעורה הפלן היה הפיעה את הקבהנה הפי ראשו הפשטם, היה רבי חיים קמיל נחמן אומר. וכה לחידושו [illegible] פירה (הפרניות) של הרב משמען מנקט ובל"ל, שהיה רב הקהי לה הדרות בפשקים. אשר"כן קרא לחפילה וקבלות שבתות, אלא שבבודה הנדירה.

יש להניח ולקוות כי קרוב ייבוא לאור אחת קרפים על מעלות הקבושה שבדיבו! ושמו של מעולם בר. משום שאחנם בדרים שרוב את הישמת, מבדי שכל עיסוק בר בהם לו עב פת נפש זי"ע.

מתנה מקרוית

בשנת הפעונות שבקרבה ביעים אלה, נתנו לאורחים מתנה מקרוית ביותר. על השולחנות היה שנה עבר כל אחת הספר "שערות הלשון" המלוקה יקרות בפעורות בים על הספר, המבבע את הבחנה "משמות ניפאר יסי האילה פרינה". ליד השולחנות, קרוב לאחר, בשפים לרבי רבילות, פיפרו על גולחו של בעל המאמן הים.

יבים האחרון בשבת, י"ם בחשון אחר, שנת תרפ"ה, שלשה ימי ושבתה. בשחרר אלי קבי הנוף והפנה והמנהל, קרא אחרי: הרבי ר' שלמהלה מרדחין זצ"ל: "אלמלא יהיה הר רשה אחת אחרי היא שלשת קבשי לחבת, היתה מחרב את מרת שדה" - "אבנך הערץ ומירות שמעו, בני לציין".

בנו, רבי יחשקל הלוי האלשטק הי"ד, מילא את מקום ער להיחצב בשואה הנוראה ומחרך "ערביבי תורה מפלם המחירות".

"רבי אלימלך הגדול"

והנה, כ"א אדר ב', הוא יום הולדתו של מאר מקרשים רבי אלימלך מליזענסק זי"ע. לזאת מקצים מרבים של הפפרשים, המקבל רבי מעבה ובקבלים שלשרא על ר' אלימלך, שבאחרי בפשנת מלחה מלבה.

"...מהמעט מאר הרב הבריק מהאר"קים הבפרים" - שנא רבי אברהם אזולאי בבלי אשר שמע מפי רבי המחרים שהה להמשפיע בפלי של המגיד מרוזין זי"ע. פעם אחת הגיע אצל מעבריו של הה"ק רבינו ר' אלי מלך זי"ע אל הה"ק מרוזין זי"ע. כיוהן, רבי מרוזין היה נהוג לכנות את רבינו ר' אלימלך בשם "רבי בוסיע אלימלך" פרי אלימלך הגדול, כאשר הגיע אחרו בבר אליו, אמר: "זה שמעתי בשע לבריקים אך זה מר מה... מלא בריקים אלא מפני שאין לי כח לנסוע. אבן, אילו היה לי כיוהן "רבי בוסיע ר' אלימלך", והיהי בשע אליו כמה הקפה פרשטה. והיהי אחה פי היה "רבי בוסיע ר' אלימלך" שרי יהיו הלי שני לחחת הבריק, ועשי אבשחוחיו היו עשרת הרבינות. פעם היה בדשה לבדיסע ר' אלימלך שיש לו פחם בירוים - הלך ושרף את יהיו והשביה בזה לו יהיים חר שחת. הפך 500 שנה לפני שיהיה בשמעו לשלום של "רבי בוסיע ר' אלימלך" - כפי כמה לשלום השפעה בחמחו."

כשה שקבל שאל אבר כלי הנו שלם החעתם כמש לירד רבינו ר' אלימלך זי"ע בהשפה שבעו שלום לאבשים - היה מבניס ותחילה את יהיו לשים והחעתים הפך בך היה מפשים יד לשלום לאבשים.

מאחר שפעם הבינו אנשי הבריקים לציין לירחנק בשנת שבת הבנו של ר' אלימלך - רבי אליעזר אבר לו בזה הארוך הרב"ה, נסלו עמו לירד הפי שבזה בשנת שבת אחר"הצהרים, והשחיה שבעו בינה המשחיות בסבות וכל אחת מפריעה את רעותה והבקשת מבנה מחילה. התקדרות התשובה הנר ול קדושת השבת שהחילה עם בבל שבת והשבת היו מבש כמו בשנת יום כיפור.

רבינו ר' אלימלך זי"ע היה נוהג לאמרם את אחיני בפניו הפעלי שבעבו מהר הקבלות הנעשים שהשניקן הבשמות הקדושות של שבת כשנכניס ושהב רעש ובהיות שפעבו, כאשר הר מבבילה בשקה אחר: מי יהל לבישבל היהין הבשמות, הוא הניב את הבשמים של קדר את השבת אשר הקב"ה משטיר לשלם בפניו הפלי שבעבו.

הנ לשון רבינו ר' אלימלך זי"ע בספרו "נעם אלימלך" "אבל הבריק האמיתי אשר כל מהנותיו להעלות השכינה - מעשיו נבנים בלילות בני אדם ונותנים אפנה רבה בלבבם. הם מטרים נפשם על קדושת שבת אחד בדך, והנ "שמנו איש ספר נפשו וכו' ולא היה בם נגף בשקד אחרנו".

מפאר, כאשר רבינו ר' אלימלך זי"ע אבר שיחר בעבודת השם, היתה תחלהבתם של תלמידיו כה נחולה עד שהיפשו מיד מה לעשות כדי לזכר את נעם בדי להיהה השרים לעבוד את השם. וכל אחד מהם הלך לעשות מה שנפל בדעתו. אחד הלך להתגלגל בפלן, השני הלך לספף עצמו בעניים ובריצים - עד כדי כך בעדה בלבם התשובות והקדושה הני תשובה שקבלו אנל רבינו ר' אלימלך, הנו שהיבו "מעשיו בבנים בלי בחת בני אדם ונותנים אפנה רבה בלבבם הם מטרים נפשם על קדושת שבת יתברך".

והנם שביאנו באבר הפשרים שרבם של הבעל"ש שבעבו הלך זי"ע לא היתה הדך של ניהנים - והלמידים הלכו לא היפשו מלבפילה לך שות ניהנים, זה נהיה בפילה. וכן אחרי על הבעל"ש הלך זי"ע, שפשיר לקח עמו שיחת עם לזם בפנפשבת כשהלך להתבודד בישיחת בשפר כל השבת-יב"ע שבת בפניא ושלי שבתא, ושפחקם רבות ראי שהר עם כל הלזם שבהל עמו. בהדבר לא היה זה מפני שיהב בהעניות - אלא מפני ששפש שבח לאבהל. לחבי בהל הבשהר בהשם יתברך הוא לא היה צריך לאבהל.

- "את ההשהחות על קברי הבריקים מהמנים בש"ל - שנא בהלן לקרים גם כאן. יש להעלים בי לחבות של הבריק ללמד את רבני הפר תו מערך מהנה ליהן פרשה לבריקה לאבהר - ועל-ירי כן להפקר אליו. זה מבש כהשהמעות על קברי".

לפי דברי ה"מאור ועיניים" רבי משה מבדיטשוב זי"ע - שנא בהלן לקרים את ההשהחות על קברי הבריקים מבאן. יפרי יהיב בבית הפר רש ושהיפר אל הבריק כאן. הבאחר מלילים בי לאבהר של הבריק, הבי שיכים את נפשו של הבריק בזה בך בהיב בחיב, לפי שעליהי הלילה הבר יש השפעה שמשלילים את הבר הפי להבדל את בה בה"ר. שלושה יפרים הרי"ה בהריק, והריה אחרי בי לריקי נפשו של הבריק ומבהנים את היפרים הללו - הרי זה פרשה שבה לאחר בריק בהיבה מבבע לאבהנו מזבה את הבריק בבפנה בריה.

ובבר אבר הה"ק הרבי ר' אלימלך זי"ע באחר רבים לילך להשהחה על קברי צדיק מלבני, הרי לא הבחיר בבפאת נפשו של הבריק שם עליך, הפי לאבריה הרי"ן נהן פרשה לבריקה לעילוי הבשמה שהלך הנאבר לבריק בן מלבני שאנו באים להחפלל אנל קברו. מרי בפנת שלפי נפשות להרים לבריק הנת בי לאבת בפרשה הבריק.

שם, להעלה, רבנים בפאר לפרשה של בריק, שהרי לא ניתן לקרים שם שום פפנה. הלכן באחר פישנו מבזה אחנו בפרשה רבות שלפי נפי שות לאבת בה יהנים על בפה נדולה נהנה פרשה לבריקה לעילוי נשמת פישנו. לכן, הפי לעשות את שלשת הפרבים ליהן פרשה, לה ילין בי הלילה את הפי הפרנו הנ הבריק מהרי בזה הלילה יהיה רוחו ביום הילולא שלו אלא בבל שי. ע' בפן פרבי הפרשי מהרי"ש שלי"ם.

achilla@013.net.il